

Dagthema: Passie en mensen

Overweging 13 maart – Henk Kemper

“...liefde alles verdraagt, alles gelooft en alles hoopt.
Nu zou ik eerlijk gezegd niet graag met deze woorden aankomen bij
mensen in de inktzwarte ellende ...”

Eerste lezing uit Exodus

Tweede lezing uit Lucas

Derde lezing uit Korintiërs

Openingsgebed

Wij zijn hier bij elkaar in de Naam van de Ene
en Eeuwige die vele namen kent,
God, Jahwe, Allah, de Enige,
de Barmhartige, Schepper van groei en leven,
van liefde en licht.

Wij voeden onszelf met de woorden en daden
van onze profeet en broeder Jezus.

Wij geven de Geest vandaag alle kans
om ons zielsdiep aan te raken
en te vervullen met kracht en liefde.

Lied: Welkom

Anneke Meiners/ Mariëtte Harinck

Dit huis is een huis waar de deur openstaat,
waar zoekers en zieners, genood of gekomen,
hun harten verwarmen, van toekomst gaan dromen,
waarin wat hen drijft tot herkenning gaat komen,
de vonk van de Geest in hun binnenste slaat.

Dit huis is een huis waar gemeenschap bestaat,
waar zangers en zeggers bijeen zijn gekomen

om uiting te geven aan waar zij van dromen,
waardoor een beweging ontstaat die gaat stromen,
die nooit meer, door niemand, zich inperken laat.

Welkom en inleiding

Goedemorgen, hartelijk welkom in deze viering van schrift en tafel.
Liesbeth en ik heten iedereen hartelijk welkom op deze zondagmorgen.
We zijn weer bij elkaar in onze vertrouwde Duif én een aantal van ons is
aanwezig via Zoom. Hartelijk welkom aan iedereen, in deze kerk of in je
eigen kamer.

We hopen dat we een uur van bezinning en rust kunnen bieden.

Het gaat vandaag over “passie voor mensen.” Per ongeluk is hier en
daar in een publicatie “passie én mensen” terecht gekomen. Of dat een
grapje is van de voorzienigheid weet ik niet. Maar mijn idee was te praten
over de niet aflatende passie van God voor ons en andersom. Maar tegen
de achtergrond van de gruwelijke oorlog in Oekraïne is passie én mensen
ook een invalshoek. Namelijk die van de vraag of mensen nog passie
hebben voor elkaar. Of er nog compassie bestaat of dat het een ieder-
voor-zich-verhaal gaat worden. Dat laatste is in schril contrast met Gods
bedoeling met de mensheid.

Momenteel staat de wereld in brand; daar kunnen we niet omheen
en we vragen ons af of het ueberhaupt nog goed zal komen. De ene
interventie lokt de andere uit en de ene strafmaatregel overtreft de
andere. Vooruitgang ho maar. Alles en alles lijkt zich te verharden en het
lijkt erop dat velen van God los zijn.

Toch zitten wij hier en, daar ben ik van overtuigd, zoeken we naar
mogelijkheden. Zoeken we naar dat wat we zelf zouden kunnen doen. Op
onze eigen manier met onze eigen mogelijkheden en beperkingen.
Misschien komen we bij elkaar om troost te zoeken in deze gekke tijd. Of
misschien willen we elkaar bemoedigen en vasthouden. Of elkaar goede
tips geven die een bijdrage zijn aan het welzijn van die talrijke
vluchtelingen.

Of misschien wil je alleen even komen praten met je Schepper. Allemaal
goed.

De muziek van vandaag draagt bij aan hoop en zekerheid. Vanaf zo
meteen het lied “Aarde, deze,” loflied op de schepping die God voor ons
maakte, via “Hoor je mij, voor mij geen ander dan jij,” een lied dat onze
verbondenheid met onze schepper bevestigt, naar het slotlied: “Die mij

droeg op adelaarsvleugels, ” dat lied dat keer op keer zegt dat Hij het ons leerde: te vliegen op eigen kracht, in het vertrouwen dat het op Zijn wind is en op Zijn kracht en de wil dát we er samen zullen komen.

Hopelijk is onze gezamenlijke drijfveer dat we eensgezind blijven in ons streven naar een betere wereld en in ons handelen daar naartoe.

Ik vond van de week toevallig een gedichtje van Elle van Lieshout uit de bundel: “Zwemmen met je kleren aan.”

Het heet : “Godje.”

Ik kocht vandaag een godje
een godje van steen,
het stond daar op een
afdankplankje
helemaal alleen.

In goudpapier gewikkeld
ging het godje in mijn tas,
want met die shitzooiop de wereld
komen godjes goed van pas

Laten we aan het begin van dit uur een moment van rust en bezinning creëren. Ruimte maken in ons hoofd en in ons hart. Ons richten op ons diepste zelf en de band die we hebben met onze schepper.

Lied: Koor van vrouwen

H.Oosterhuis / T.Löwenthal

(Uit: Het lied van de Aarde)

Aarde. Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren.
Seizoenen, rivieren.
Rivieren die stromen naar zee.

En niets is nog af en alles nog nergens.
Maar hier en daar mensen
en steeds meer en overal.
Mensen die doen wat
vandaag nog gedaan moet.
Die langzaam maar zeker,
bezeten van liefde, de aarde
opdelven uit de onderste afgrond.

Aarde. Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.

Met zon, maan en sterren.
Seizoenen, rivieren.
Rivieren die stromen naar zee. (3x)

Eerste Lezing Exodus 34, 27-32

De HEER zei tegen Mozes: 'Stel deze geboden op schrift, want op grond van deze geboden sluit ik met jou en de Israëlieten een verbond.' Veertig dagen en veertig nachten bleef Mozes daar bij de HEER, zonder te eten of te drinken. En hij schreef de tekst van het verbond, de tien geboden, op de platen.

Mozes daalde de Sinai af, met de twee platen van het verbond bij zich. Hij wist niet dat zijn gezicht glansde doordat hij met de HEER had gesproken. Toen Aäron en de andere Israëlieten de glans op Mozes' gezicht zagen, durfden zij niet naar hem toe te gaan, maar Mozes riep hen bij zich. Aäron en de leiders van het volk kwamen bij hem en Mozes sprak met hen. Daarna kwamen ook de andere Israëlieten. Hij droeg hun op zich te houden aan alles wat de HEER hem op de Sinai gezegd had.

Tweede Lezing: Lukas 9, 28-36

Ongeveer acht dagen nadat hij dit had gezegd ging hij met Petrus, Johannes en Jakobus de berg op om te bidden. Terwijl hij aan het bidden was, veranderde de aanblik van zijn gezicht en werd zijn kleding stralend wit. Opeens stonden er twee mannen met hem te praten: het waren Mozes en Elia, die in hemelse luister verschenen waren. Ze spraken over het levenseinde dat hij in Jeruzalem zou moeten volbrengen.

Petrus en de beide anderen waren in een diepe slaap gevallen; toen ze wakker schoten, zagen ze de luister die Jezus omgaf en de twee mannen die bij hem stonden. Toen de mannen zich van hem wilden verwijderen, zei Petrus tegen Jezus: 'Meester, het is goed dat wij hier zijn, laten we drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia,' maar hij wist niet wat hij zei. Terwijl hij nog aan het spreken was, kwam er een wolk aandrijven, die een schaduw over hen wierp; ze werden bang toen de wolk hen omhulde. Er klonk een stem uit de wolk, die zei: 'Dit is mijn Zoon, mijn uitverkorene, luister naar hem!' Toen de stem verstomd was, was Jezus weer alleen. Ze zwegen over het voorval en vertelden in die tijd aan niemand wat ze hadden gezien.

Lied: Dat een nieuwe wereld komen zal*H.Oosterhuis / A.Oomen*

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg en water stroomt,
genoeg voor allen. (2x)

Daar bouwen wij veilige buurten,
wonen dooreen in wijken van vrede,
in schaduw van bomen.

Geen kinderen zullen daar sterven,
oude mensen maken hun dagen vol
en jonge mensen zullen daar pas op hun honderdste sterven.

Wij zullen niet voor de leegte zwoegen,
geen kinderen baren voor de verschrikking.
De wolf en het lam zullen weiden tezamen:
wij leren de oorlog af. (2x)

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg en water stroomt,
genoeg voor allen. (3x)

Derde Lezing: 1 Korintiërs 13, 1-13

Al sprak ik de talen van alle mensen en die van de engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schallende cimbaal. Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis en had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen – had ik de liefde niet, ik zou niets zijn. Al verkocht ik mijn bezittingen omdat ik voedsel aan de armen wilde geven, al gaf ik mijn lichaam prijs om te worden verbrand – had ik de liefde niet, het zou mij niet baten.

De liefde is geduldig en vol goedheid. De liefde kent geen afgunst, geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid. Ze is niet grof en niet zelfzuchtig, ze laat zich niet boos maken en rekent het kwaad niet aan, ze verheugt zich niet over het onrecht maar vindt vreugde in de waarheid. Alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze.

De liefde zal nooit vergaan. Profetieën zullen verdwijnen, klanktaal zal verstommen, kennis verloren gaan – want ons kennen schiet tekort en ons profeteren is beperkt. Wanneer het volmaakte komt zal wat beperkt is verdwijnen. Toen ik nog een kind was sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, redeneerde ik als een kind. Nu ik volwassen ben heb ik al het kinderlijke achter me gelaten. Nu zien we nog maar een afspiegeling, een raadselachtig beeld, maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn kennen nog beperkt, maar straks zal ik volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben. Dit is wat blijft: geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde.

Overweging

Weken geleden stelden we in de voorgangersvergadering het thema vast voor de 40-dagentijd. En we vonden een paraplu voor alle zondagen met het woord “Passie.” We konden toen nog niet bedenken hoe bizar de tijden momenteel zijn.

Laten we eerlijk zijn: het is een snoeiharde tijd waarin de oorlog in Oekraïne meedogenloos wordt gevoerd.

Mijn thema van vandaag zou zijn: “Passie voor mensen.” Van passie is in het oorlogsgebied geen enkele sprake meer. Of het moet zijn dat we beelden zien van ontredderde mensengroepen die elkaar, zo goed en zo kwaad als dat gaat, ondersteunen. Op de vlucht voor nog meer geweld en Goddeloosheid.

Goddeloosheid staat in schril contrast met het thema dat we vandaag voor ogen hadden staan. In de eerste lezing hoorden we hoe God de stenen tafelen aan Mozes gaf. De stenen waarop volgens de overlevering de tekst van de tien geboden geschreven staat. De tien geboden, je weet wel:

Je zult geen andere goden hebben, geen afgodsbeelden maken, de naam van de Eeuwige niet ijdel gebruiken. Je zult de sabbat heiligen, je vader en moeder eren, niet doodslaan en geen echtbreuk plegen. Het is helder dat een aantal geboden in het huidige tijdsbeeld met voeten wordt getreden.

De tweede lezing brengt ons naar Jezus, Mozes en Elia. Jezus als profeet in zijn tijd in gezelschap van Mozes, die staat voor de wet, en Elia, die staat voor dé profeten. Er wordt op deze manier een verband gelegd tussen de eeuwigheid en Jezus. Zijn spreken en zijn optreden worden er mee gelegitimeerd en geplaatst in een groter kader: dat van Wet, van profeten en God zelf. Het geheel wordt onderstreept door woorden die uit de wolk klinken: “Dit is mijn Zoon, mijn Uitverkorene, luister naar Hem.” Het voorstel van Petrus om drie tenten op te slaan wordt van de hand gewezen.

Gods woorden, Zijn wet en Zijn profetieën zijn niet bedoeld om op een hoge berg te blijven. Ze zijn bedoeld om te leven en levend te houden onder mensen.

Toen ik dit zo schreef dwaalden mijn gedachten even in de richting van: hoe nodig zou het zijn dat Jezus' woorden zouden klinken in het oorlogsgebied. Hoe nodig zou het zijn dat daar, liefst op donderende wijze, te horen zou zijn "Dit is Mijn Zoon, Mijn Uitverkorene, luister naar Hem." Ik vrees echter dat dit niet gaat gebeuren. En of het zou helpen weet ik ook niet. Want wie eenmaal zó ver van Gods wet is afgedwaald lijkt zich nergens meer iets van aan te trekken. Diens almacht is in zijn ontspoorde hoofd groter geworden dan God. Ik vraag mij af hoe de aanstichters en uitvoerders van het oorlogsgeweld straks aankijken tegen hun daden. Ik vraag mij af of ze tot inkeer en tot het besef zullen komen hoe gruwelijk hun daden zijn geweest en hoever die van Gods liefde en zijn bedoeling met mensen afstaan.

Wij zeggen vaak en we geloven dat we nooit zo ver van God kunnen weggelopen dat terugkeer niet mogelijk is. We geloven ook dat God in Zijn oneindige liefde, vergeving schenkt. Ik zou niet graag in Gods schoenen staan, want ons menselijke verstand fluistert ons lelijkere dingen in als strafmaat voor de schenders van mensenrechten.

De derde lezing is een veelgebruikte lezing bij huwelijken en verbondsvieringen. Er wordt uitgelegd dat er niets boven de liefde gaat. Dat de liefde alles vermag, dat alles kan en dat liefde zorgt dat niets van de liefde verloren gaat. Dat liefde alles verdraagt, alles gelooft en alles hoopt. Nu zou ik eerlijk gezegd niet graag met deze woorden aankomen bij mensen in de inktzwarte ellende van deze dagen. De woorden zouden vermoedelijk als dreunende gong, als schallende cimbaal en nietszeggende onzin worden ervaren. Terecht, denk ik.

Want er is meer nodig dan alleen geloof in de liefde. Dat is dat liefde tastbaar wordt gemaakt in de taal tussen mensen. In onze daden en in onze bewijzen van medemenselijkheid. Liefde kan niet slechts een begrip zijn. Liefde nodigt uit om te handelen in het belang van je naaste. Geloof, hoop en liefde zullen blijven, lazen we. Maar de grootste daarvan is de liefde. En die liefde wordt zichtbaar in het gedrag van mensen onderling.

In de voorbereidende liturgiebespreking stelden we ons de vraag wat wij zouden kunnen betekenen. En hoe we daar met elkaar voor zouden kunnen zorgen.

Tegen dit keiharde oorlogsgeweld is geen kruid gewassen. Zolang een der partijen doorgaat met meedogenloze beschietingen op weerloze burgers, op scholen, op ziekenhuizen, zogenaamd vrije corridors en wat niet al, staan we eigenlijk met lege handen. Ik schrijf dit op donderdag 10 maart en hoor net dat het overleg in Ankara tussen de strijdende partijen helemaal niets heeft opgeleverd. Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat de wil om vredelievend en verzoenend te zijn niet aanwezig is. In de tussentijd gaan de beschietingen door. Moord met voorbedachten rade.

Daar kunnen wij niets tegenover stellen; dat gaat onze macht te boven. Wat we wel kunnen doen is zorgen voor opvang en steun hier ter plaatse. Het is hartverwarmend om te horen dat velen een opvangplek willen en kunnen aanbieden. Wie die ruimte niet heeft kan vast nog op andere manieren steun geven. In de vorm van een bijdrage op giro 555 óf door tastbare hulp te gaan bieden op opvangplaatsen.

En zo doend kom je in de buurt van de derde lezing: het toepassen van de ware liefde. Geven wat je kunt, hetzij in natura of in de vorm van de spreekwoordelijke arm om de schouder. Of dichterbij: onze steun uitspreken aan de gemeenschap van de Parochie van Nikolaas van Myra, de gemeenschap die we in de Duif, vóór de restauratie een kapel aanboden in een van onze ruimten en die nu huisvest op de Lijnbaansgracht. We kunnen onze steun uitspreken in hun verzet tegen de Patriarch van de kerk in Moskou, die steun betuigde aan Poetins daden. Zijn naam wordt niet meer genoemd in de erediensden. Daarom zal ook ik zijn naam verzwijgen. Een dergelijk verzet komt in de buurt van het verzet dat de gemeenschap van de Duif ooit toonde aan het Bisdome van Haarlem.

Het is prachtig om te zien dat de grenzen nu opengaan voor de opvang van Oekraïeners. Dat ze geen aparte vergunning hoeven aan te vragen maar, zoals dat werd gezegd, ze gewoon mogen komen zonder allerlei plichtplegingen en procedures. Hopelijk is dat op termijn ook de ruimhartigheid die we als samenleving ten toon moeten spreiden jegens iedereen die uit nood onderdak zoekt.

Het is hartverwarmend dat de TV-actie een bedrag van maar liefst 121 miljoen heeft opgeleverd. Geld dat straks bitter hard nog zal zijn om het land dat finaal aan flarden is geschoten, weer op te bouwen.

In mijn inleidende tekst op de website schreef ik dat God altijd en ondanks alles passie heeft met ons, mensen. Hij maakte ons en staat ons bij. Hij

schenkt ons keer op keer vertrouwen. Dat vertrouwen is wederkerig: God heeft altijd passie met ons. Het is aan ons om onvoorwaardelijk passie voor Hem te hebben. Want als we geen passie voor God meer hebben, dan kunnen we niet meer doen wat we nu móeten doen.

Wat we nu moeten doen en wat velen van ons doen, is duidelijk. Ik nodig iedereen uit om na de viering, op nóg meer ideeën en gedachten te komen die voor daadwerkelijke en tastbare hulp kunnen zorgen. Ieder naar mogelijkheid en draagkracht. Moge God ónze leidsman zijn. Moge God de leidsman zijn die de mensen weer bij zinnen brengt.

Dat 1 Korinthe 13 leidend wordt in ons doen en laten: Geloof, hoop en liefde blijven. De grootste van de drie is de liefde.

Amen.

Pianomuziek

Geloofsbelijdenis

Ik zal niet geloven in het recht van de sterkste,
in de taal van wapens, in de macht van de machtigen.
Maar ik wil geloven in het recht van de mens,
in de open hand, in de macht der geweldloosheid.

Ik zal niet geloven in ras of rijkdom,
in voorrechten, in de gevestigde orde.
Maar ik wil geloven dat alle mensen mensen zijn,
dat de orde van het onrecht wanorde is.

Ik zal niet geloven dat ik verdrukking daar kan
bestrijden als ik onrecht hier laat bestaan.
Maar ik wil geloven dat recht één is, hier én daar,
dat ik niet vrij ben zolang er nog één mens slaaf is.

Ik zal niet geloven dat de liefde een begoocheling is,
vriendschap onbetrouwbaar en alle woorden leugens.
Maar ik wil geloven in de liefde die alles verdraagt,
in de weg van mens tot mens,
in een woord dat zegt wat het zegt.

Ik zal niet geloven dat honger en oorlog onvermijdelijk zijn en de vrede onbereikbaar.
Maar ik wil geloven in de kleine daad,
in de schijnbaar machteloze liefde in de vrede op aarde.

Ik zal niet geloven dat alle moeite tevergeefs is,
dat de dood het einde zal zijn,
maar ik durf te geloven altijd en ondanks alles,
in de nieuwe mens, in Gods eigen droom:
een nieuwe hemel, een nieuwe aarde waar gerechtigheid zal wonen. Amen.

Collecte

---

*Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij door middel van een periodieke/ jaarlijkse bank- of giroafschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook een bijdrage in de collecteschaal doen of een digitale gift doen via onderstaande QRcode:
Iedere bijdrage wordt erg op prijs gesteld. Hartelijk dank!!!*

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek

Tafellied: Tot Zegen

Huub Oosterhuis/Tom Löwenthal

Deze bijeenkomst zij ons tot zegen

Dit komen tezamen van mensen, gezichten en zielen
van hier en overal, aarde en hemel,
deze seconde der uren, der eeuwen,
zij ons tot zegen.

Moge de donkere nacht onze dagen behoeden,
deze nieuwe dag ons zuiveren, sterken,
dat onze boeien geslaakt,
onze honger gestild,

dat niet de dood op ons valt.
Moge het licht van de morgen
over ons opgaan, nieuw alle dagen.

Moge de kracht in ons varen
van Jezus uw dienstknecht uw kind.
Dat ons voor ogen staat hij door u geroepen,
bestemd en bezield om in ons midden,
eens en voorgoed,
te zijn uw woord uw voorbeeldmens,
aldoende liefde, recht –
brood uit de hemel, water uit de rots,
wijnstok wereldwijd vertakt –

Dat waar wij gaan zijn geest ons overschaduwt,
liefde sterker dan de dood.

Die mens gedenken wij
als een van ons, als een met u.
Moge het delen van dit brood en deze beker
ons sterken in de hoop
dat hij leven zal in ons
uit kracht van u.

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood en liefde is genoeg voor allen.
Kom bevrijden wees genadig,
ere zij u in den hoge,
diep in ons midden,
vrede op aarde,
kome wat komt.

Nodiging / Breken en delen van brood en wijn

Lied: “Hoor je mij”

H.Oosterhuis / A.Oomen

Hoor je mij,
voor mij geen ander dan jij,
bij jou alleen ben ik veilig

Godheid had mij in haar macht,
offers eiste zij, bloed, ik heb ze gebracht.
Haar grote namen waaiden voorbij, de jouwe niet,
die is hier op mijn lippen

Hoor je mij,
voor mij geen ander dan jij
bij jou alleen ben ik veilig

Enige die ik nog ken,
alles ben je mij, erfdeel en beker.
Lieflijke oorden vielen mij toe,
mijn hart klimt in mij,
mijn geest wordt wijd,
jij verkoopt mij niet,
voor geen prijs, voor geen ander

Hoor je mij,
voor mij geen ander dan jij,
bij jou alleen ben ik veilig.

Gedachten bij het thema

Stadsdichter Marjolijn van Heemstra verwoordde woensdag in Het Parool wat ons allemaal zo bezighoudt.

De eerste zes

De eerste zes kregen een bed en ruime plek op de voorpagina
van een krant in de stomtoevallige stad van landing.
Onder hen een jonge vrouw met een profiel vol vakantiekiekjes.

Haar reis werd halverwege vlucht, ze arriveerde met de zee nog in haar haren,
een tas vol zomerjurkjes.

De eerste zes. Een getal zo klein vergeleken bij wat er op het spel staat, de
hele rammelende wereld-orde van ego's en grenzen.
Zes namen zijn makkelijk te onthouden.

Zes lichamen passen rond een middelgrote tafel en vormen

volgens onderzoek het ideale aantal voor een missie naar Mars.
Een kleine crew door geweld uit zijn baan geslingerd.

Niet langer de vredige cirkel van huis naar ergens naar huis. In schuifelpas
naar onbestemd nu, die wankele mars van miljoenen.

Als het gaat zoals het vaker gaat zullen we ze hier met versleten knuffels
overspoelen en nederigheid verwachten.

Als het gaat zoals ik hoop zal het omgekeerd zijn.

Maakt hun aanwezigheid bescheiden, geven wij niet wat we makkelijk missen,
maar vragen we wat nodig is en zwijgen voor even als zij praten.

ONZE VADER (uit het Nieuw Zeelands Liedboek)

Eeuwige Geest, Schepper van de aarde,
drager van pijn, gever van leven,
bron van alles wat is en zal zijn,
Vader en Moeder van ons allen,
liefhebbende God, in wie de hemel is,
laat de heiliging van uw naam weerklinken door het heelal.

Laat de weg van uw gerechtigheid worden begaan
door de volkeren van deze wereld,
laat uw hemelse wil worden gedaan door al wat geschapen is,
laat uw rijk van vrede en vrijheid onze hoop ondersteunen
en moge het komen, uw rijk, hier en nu op aarde.

Voed ons met het brood dat we vandaag nodig hebben,
vergeef ons als we elkaar verwonden,
sterk ons in de tijd van verleiding en verzoeking,
bewaars ons voor beproevingen die niet te verdragen zijn.
Bevrijd ons uit de greep van alles wat kwaad is,

Want U regeert in de glorie van uw kracht die liefde is,
nu en altijd.
Amen.

Mededelingen

Lied: Die mij droeg.

H.Oosterhuis / T.Löwenthal

Die mij droeg op adelaarsvleugels,
die mij hebt geworpen in de ruimte.
En als ik krijsend viel
mij ondervangen met uw wieken
en weer opgegooid
totdat ik vliegen kon
op eigen kracht.

Wegzending en zegenbede

Gedicht dat Marieke Lucas Rijneveld recent schreef met betrekking tot de oorlog in Oekraïne

Een krijgszuchtige tijd

Steeds gedacht: één soldaat maakt nog geen oorlog.
Maar nu met man en macht gezocht naar geruststelling,
naar de winter in een zwaluw zien overgaan, of de boter

op het aanrecht bestuderen en hoe snel zacht, dat iets nog
zacht kán worden in deze wereld en we allemaal zo smeerbaar,
maar de kou spat van beeldschermen, uit radiostemmen.

Ze zeggen dat de veldslag is begonnen, dat anderhalve
rus en een paardenkop dit wilden, terwijl wij toch weten dat
vrede meer aanzien geeft dan geweld, dat alleen menslievendheid

je een stoel in de geschiedenis geeft. En ook: een vechtersjas of een
ijzervreter is geen identiteit, het is een mal waar je jezelf in giet.
Wie het zwaluwnest bevuilt, broedt uiteindelijk zijn eigen ei kapot.

Het volgende moeten we onthouden: dat we allemaal als
vluchteling geboren worden, op zoek naar de juiste plek,
naar veiligheid en wat voorspoed, een liefkozende blik.

Dus maak vrij baan in het hart, want daar is onmeetbare
ruimte. En bedenk dit: in ieder welkom zit een schuilkamer.

Gezongen zegenbede

Zingen we nu een zegenbede. We vragen om Gods onmisbare zegen:

Gij Levende

H.Oosterhuis / A.Oomen

Gij Levende, Eerste en Laatste,
Vader, Moeder, God onspreekbaar
boven onze woorden uit.

Zegen uw mensen die hier nu zijn
en alle mensen, waar ook ter wereld.
Doe lichten over ons Uw aangezicht
en geef ons vrede.

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling
© Nederlands Bijbelgenootschap.